

Athos Dađlı Üstat Paisios

Aynorozlu<sup>1</sup>  
**Üstat Hacı Yorgi**  
1809-1886

---

1-) Athos Dağı veya Aynoroz (Yunanca Άγιον Όρος – Kutsal Dađ), Balkanlar'da Yunanistan'ın Halkidiki yarımadasından Ege Denizi'ne doğru uzanan 3 dar ve uzun yarımadanın en doğuda olanı. Dođu Ortodoks manastırcılığının önemli bir merkezidir.

# İÇİNDEKİLER

## ÖNSÖZ

### **Aziz Pederimiz Yeorgios'un(Hacı Yorgi) Hayatı**

*Germir, Kapadokya'da*

*İstanbul'da*

*Aynoroz'da*

*Kerasia'da*

*Kovulma*

## İLAVETEN

*Hacı Yorgi'nin Sakız Adası Metropolitine Mektubu*

*Peder Neofitos ve Peder Afksentios*

*Masum İnsanlara Neden İftira Atılır?*

## SONSÖZ

## ÖNSÖZ

Ardıllar daima Allah'a yaklaşmak amacıyla, çağdaşları olan aziz pederlerin erdemlerini ve onların övülmeye değer mücadelelerini kaleme alma gibi kutsal bir vazifeye sahiplerdir.

Öyleyse, eğer ki salih canların (yani aziz pederlerimizin) erdemleri hakkında konuşmamız ve yazmamız gerekiyorsa, salih olup da çok haksızlığa uğramış olan; kıskançlıkla, sürgünle, biz acınası insanların zulmettiği aziz pederlerimiz hakkında susmamamız ve onları ihmal etmememiz gerektiği daha da kesin değil midir?

Günahkârlar içtenlikle tövbe ederlerse kurtulurlar ama mazlumlar ise kurtulmakla kalmaz, aynı zamanda mükafatlandırılırlar da, çünkü onlar Allah'ın sevgili çocuklarıdır. *"Rab mazlumları sever"*(Mezmur 146). Mazlum canlar devamlı olarak Kutsal Kitap tarafından övülür ve duaları iştilir. *"Salihin yalvarışı işlemede çok tesirlidir."*(Yakup 5:16)

Dememiz o ki, kilisemizin aziz pederleri ve pek tabii zamanımızın azizlerinden olan Aziz Pederimiz Yeorgios yani Hacı Yorgi de, diyebiliriz ki bu tanıma göre büyük bir azizdir.

Üstadımız geride büyük bir isim bırakmıştır! "Büyük bir münzevi ve çok oruç tutan" birisi olduğu söylenirdi. İsmi, hırsla oruç tutanlar için hala kullanılan bir sıfattır. *"Bu kişi Hacı Yorgi misali"*! derler.

Aynoroz'a geldiğimde, tıpkı yeni başlayan herkes gibi, Kutsallar Kutsalının(Panagia(yun.), yani Meryem Anamızın) kokulu çiçeklerini bulmak ve manevi polenlerinden biraz olsun toplamak amacıyla O'nun(yani Meryem Anamızın) bahçesine girdiğimde herkesten Hacı Yorgi hakkında büyük bir saygı ve hayranlıkla konuştuklarını duyardım. Tüm bu duyduklarım ona daha da fazla saygı ve ilgi duymama yol açtı. Bu yüzden onun evlatlarıyla(yani onun manevi evlatlarının manevi evlatlarıyla) ve Esfigmenu Kutsal Manastırından<sup>2</sup> Peder Stefanos, Karakallos Manastırından<sup>3</sup> Üstat Vasilios ve

---

<sup>2</sup> Esfigmenu Kutsal Manastırı, Yunanistan, Aynoroz'da bulunan 20 Ortodoks manastırından biridir. İsa Mesih'in Göğe Yükselişi'ne adanmıştır.

<sup>3</sup> Karakallos Kutsal Manastırı, Yunanistan, Aynoroz'da bulunan manastırından biridir.

ikonograf<sup>4</sup> peder Serafim gibi Kapadokyalı hemşerileriyle ve yakın köylüleriyle tanışmak istedim.

O zaman ne öğrendiysem faydalanmak amacıyla bunları aklıma not alıyordum ve şimdi de başka canlar da faydalansın diye bunları bir deftere de yazmam icap etti. Ayrıca yalnız Hacı Yorgi için değil aynı zamanda onun üstadı hakkında ve manevi pederi üstat Afksentios hakkında saygın Ruslardan da kaleme aldıkları pek çok bilgi edindim. Bununla da birlikte Karulya'dan<sup>5</sup> münzevi Rus Peder Antonios da bana pek çok bilgi aktardı.

Tabii ki de Hacı Yorgi hakkında ne kadar yazarsak yazalım az kalacak. Hayır duaları bizlerle olsun. Amin.

---

<sup>4</sup> İkonograf: Ortodoks kilisesinde Mesih İsa, Meryem anamız, aziz kişiler ve olayları resmeden kişilere denir.

<sup>5</sup> Aynoroz'da Büyük Lavra Manastırı'na bağlı bir keşiş topluluğu. Aynoroz'un çölü olarak bilinen bir yerdir. Karulya'da keşişler çileciliği pratik ederler. Konutları denizden 100-500 metre yükseklikte, dağın yamacına nazır mağaralar veya küçük kulübelerdir.

## AZİZ PEDERİMİZ YEORGİOS'UN(HACI YORĞİ) HAYATI

### Germir, Kapadokya'da

Aziz pederimiz Yeorgios 1809 yılında Kapadokya'da bulunan Germir köyünde dünyaya gelir. Anne ve babası yalnızca erdemler bakımından değil, aynı zamanda fakirlere kalpleriyle yaymış oldukları Allah'ın inayeti bakımından da zenginlerdir. Babası Yordanis Germirli, annesi Maria ise Gerveriliymiş(günümüzde Güzelyurt, Aksaray olarak bilinen Nenizili Aziz Grigorios'un da memleketi).

Birinin ismi Gavril(Hacı Yorgi) diğerrinin ismi Anastasios olan iki evlat sahibi olmuşlar ve devamında daha manevi bir yaşam sürme isteğiyle iki sevgili kardeş gibi(bekaret içinde) hayatlarını sürdürmüşler. Annesi Maria çocukluğundan itibaren maneviyata meraklıymış zira münzevi bir hayat yaşayan rahibe bir kız kardeşi varmış ve onu ilk başta kendi başına daha sonra da çocuklarıyla birlikte ziyaret edermiş.

Küçüklüğünde Gavril, teyzesinden münzevi hayata dair pek çok farklı anlatı dinlemişti, bu da çocuk yüreğinde keşif olmak için bir istek uyandırmış ve sıkı biçimde oruç ve duayla münzevi hayatı tatbik etmeye başlamıştı.

Dindar bir adam olan babası Yordanis ise ticaretle uğraşmakta, bu yüzden de zamanının çoğunu seyahatte geçirmekteymiş. Bu doğal olarak Maria'ya pek çok konuda endişelenmemesi ve basit bir hayat sürmesi için fırsat sağlıyormuş. Daha dindar olduğu için yanına Gavril'i alıyor ve diğer kadınlarla bazen mağaralara bazen de kır kiliselerine gece ayinlerine gidiyorlarmış. Ayrıca Gavril'i emziren böylesine mübarek bir annenin sütünün de mukaddes olduğunu söyleyebiliriz! Gavril biraz büyüdüğünde okula gitmeye başlamış ama çok zeki olmasına rağmen harfleri öğrenemiyormuş. Bu durum, böylesine mübarek bir çocuğun harfleri ilahi bir şekilde öğrenebilmesi için Allah'ın takdiri olsa gerek. Küçük Gavril dört sene boyunca okula gitmiş ancak hecelemeyle bile beceremiyormuş. Ailesi ve öğretmeninin azarlarını bahane ederek mağaralara kaçma fırsatı bulurmuş. Orası, küçük Gavril'in pek çok kez sığındığı, Büyük Şehit Aziz Yeorgios'un izlerinin bulunduğu, Germir'de bir mağaraymış. Çokça oruç tutar, dua

eder ve çok kez de secde eder ve bitkin düştüğü zamanlarda ise dağda biten otları yemiş.

Bir defasında bir ay ortadan kaybolmuş, mağaraların çevresinde yaşayan münzevilerle irtibata geçmiş ve onlarla birlikte bir mağarada inzivaya çekilmişti. Ailesi onu daha sonra bulmuş ve o dakikadan itibaren okumayı öğrenemediği için bir daha onu azarlamamışlar.

Bir gün, annesi nezaketle ona şöyle demiş:

-Gavril, yavrum, kiliseye git ve sana harfleri öğrenmen konusunda yardım etmesi için Kutsallar Kutsalına yalvar.

Mahallelerinde Allahdoğuran'ın mucizevi bir ikonası bulunmaktaymış. Küçük Gavril üç gün oruç tuttuktan ve -saatlerce- secde ettikten sonra kilisede kimse onu görmesin diye geceleyen dua etmeye başlamış.

Narteks'e<sup>6</sup> varır varmaz mabedin kapısının eşiğine çökmüş, saygıyla ve göz yaşlarıyla dışarıda secdeye kapanmış çünkü kapı kilitliymiş.

Kutsallar Kutsalına yalvarıp, "Ey Göklerin Kraliçesi, harfleri öğrenmemi sağla!" derken ve aniden kilisenin kapıları açılmış ve Allahdoğuran içeriye girmiş. Çocuğu elinden tutarak onu İsa Mesih'in ikonasının önüne getirip, şöyle demiş, "Oğlum, küçük Gavril'in harfleri öğrenmesini sağla." Ve daha sonrasında Hacı Yorgi olanları şu şekilde aktarır, "Bu sözleri söyleyerek beni eliyle takdis etti, kucakladı ve şöyle dedi, "Artık harfleri öğrendin" akabinde de mabedin kuzey kapısından çıktı."

Kapıdan tekrar geri dönmediğini görünce Gavril bakmaya gider.

Kilisenin her yerini arar ama O'nu bulamaz! Sonra ayın zamanı gelir çatar, zangoç gelir ve kapıların açık olduğunu, Gavril'in de içerde olduğunu görür ve şaşkınlıktan nefesi kesilircesine sorar:

-“Buraya nasıl girdin?”

Gavril ona olan biten her şeyi ayrıntılı olarak anlatır ancak zangoç anlatılanların aslını öğrenmek adına ona okuması için bir kitap verir ve Gavril'in çok güzel ve anlaşılır bir biçimde okuduğunu gördüğünde şöyle der:

-Gerçekten de o kadın Kutsallar Kutsalıymış!

---

<sup>6</sup> Narteks, erken Hristiyan ve Bizans bazilika ve kiliselerinde kilisenin ana mekanına açılan giriş bölümü.

Küçük çocuğun ilahi bir şekilde harfleri öğrendiği bu ilahi hadiseden sonra, ailesi ve akrabaları ona hürmet göstermeye başlarlar. Ama Gavril yeniden mağaralara gider ve inzivaya çekilir. Arkadaşlarını da toplayarak Gavril'in baş keşiş olduğu, bir kilisesi ve hücreleri olan küçük bir manastır inşa ederler.

On dört yaşındayken akrabalarının peşinden İstanbul'a gider çünkü orada yaşayan amcasının din değiştirdiğini öğrenirler. İssiz bir yerden geçerlerken aklına orada amcası için dua edebilecek münzeviler olabileceği fikri geldi. Bu sebeple yol arkadaşlarını bırakıp, ormanı arayıp tarar ama hiç münzevi bulamaz. Bununla da kalmayıp, ne yazık ki arkadaşlarını da kaybeder. Aziz Yeorgios'a kendisine yardım etmesi için yalvarır. Aniden aziz ona bir subay üniforması içinde, nurlu suretiyle belirerek şöyle der:

-“Gerçekten yolunu mu kaybettin Gavril?”

-“Evet, kaybettim” der küçük.

-“Benimle gel” der Aziz Yeorgios, onu atına bindirip, arkadaşlarına yetiştirir. Onlar da hayrete düşerek Allah'a hamdettiler.

## **İstanbul'da**

İstanbul'a varır varmaz kendisi ve akrabaları büyük bir keder içerisinde amcasını görmeye giderler. Amcası, Sultan 2. Mahmut'un (1808-1839) sarayında yüksek bir mevkidedir. Bir defasında memleketi için yatırım yapmak istediğinden, Ermeniler onu çekemeyip iftira atmışlar ve o da kendisini bekleyen ölümden kurtulmak için din değiştirmek zorunda kalmış. Böylelikle padişahın kendisine olan güveni daha da artmıştı.

Diğerleri amcasına, tövbe etmesini tavsiye ettikten sonra memleketlerine doğru yola çıkarken, Gavril ise İstanbul'da onun yanında kalarak çokça dua etmiştir. Sadece amcası için dua etmekle de kalmayıp aynı zamanda içlerinde bir papazın da olduğu, dinlerini değiştirmiş diğer kişilerin de eski dinleri olan Hristiyanlığa dönmesi için de mücadele etmiştir. Gavril'in içten duaları, oruçları ve yaptığı secdeler takdir-i ilahinin vuku bulmasına yardımcı olmuştur. İlk başta sessizce eski dinlerine geri dönüp, sonra da İzmir'e göç etmişlerdir.

Amcası da bir mabette zangoç olmuş ve büyük bir pişmanlıkla tövbe ederek, erdemli bir hayat sürdürmek için mücadele etmiş ve Paskalya'da vefat etmiştir. Rahip de, diğerleriyle birlikte tövbecarlıkla hayat mücadelesini sürdürüp İzmir'de vefat etmiş.

Gavril'in sarayda kaldığı dört sene boyunca, münzevi hayatı padişahın dikkatini çekmiş ve onu hayrete düşürmüştü! Bir genç düşünün ki, insani arzulardan ve dünyevi zevklerden hiç etkilenmesin! Karanlık bir kuytuda yaşasın, günde bir kez bir avuç yaş arpa yesin, bütün gece saatlerce dua dip, secde etsin ve huzurlu olsun! Tüm bunlar padişahın merakını uyandırmış ve saray görevlilerine şöyle demiş, "Bu gence böyle oruç tutmayı ve dua etmeyi kim öğretti?" Küçük Gavril'in hayatı, bir padişahı bile etkiler.

Gavril(Hacı Yorgi olduğunda), ilerleyen zamanlarda şunları söylemiştir, "Sultan Mahmut Hristiyanları sevmekteydi. Daha evvelinde Hristiyanlar yıkık bir mabedi dahi onaramaz ve inşa edemezken, sonraları yeni mabetler inşa edebilmeleri için iki bin ferman çıkarmıştır."

Hatta çok hürmet ettiği Vaftizci Yahya'nın ve babası Hazreti Zekeriya'nın iki büyük ikonasının yanı sıra kiliseye gümüş bir avize de bağışlamış. Bununla da kalmayıp Yahudilere otuz altı bin altın borcu olan Kudüs Patrikhanesine de büyük bir iyilik yaparak, borç belgelerinin hepsini talep edip imha etmiş ve Yahudilere bu borcu bir daha Kudüs Patrikliğinden talep etmemelerini kesin bir şekilde emretmiştir. Hristiyanlara başka bir gözle bakmaya ve geleneklerine hoşgörülle yaklaşmaya başlamıştır.

Böylelikle Gavril şehirde dört yıl kalmasından ve 18 yaşındayken tanıdıklarının yeniden eski dinlerine dönmesinin akabinde artık kendi ruhunun kurtuluşuyla ilgilenmekte ve Kutsallar Kutsalına gece gündüz onu padişahın sarayından çıkartarak, münzevi yaşamını sürdürebilecek bir yola iletmesi için gözyaşlarıyla yakarmaktaydı. Bir defasında Patrikhane kilisesinde yapılan ayin esnasında, patrik tahtının arkasında bulunan ikona önünde Kutsallar Kutsalına kendisine yol göstermesi için gözyaşları içinde yalvarmıştı. Ayin bittiğinde diğerleriyle birlikte dışarı çıkmayıp, büyük bir iman ve çocuksu bir sadelikle Kutsallar Kutsalına, ne yapması gerektiğini



bildirmesini dilemişti. Kendisinin anlattığına göre, Göklerin Kraliçesinin ikonadan kendisine doğru geldiğini, göz kamaştırıcı beyaz bir elbise içerisinde kendisine şöyle sorduğunu işitir:

-“Ne istiyorsun?”

-“Kurtulmak istiyorum!” diye yanıtlıyor Gavril.

Allahdoğuran şöyle karşılık veriyor:

-“Fener’in dış kapısını git, iskelede bir keşiş göreceksin. Onunla Aynoroz’a gidebilirsin.”

Bunları söyledikten sonra Bakire ikonasına geri dönmüş.

Gavril daha sonra sevinçle iskeleye koşar ve orada uzun beyaz sakallı, zayıf ve saygıdeğer bir keşiş görür. Bu kişi Grigorios manastırının<sup>7</sup> baş keşişi peder Grigorios’un ta kendisidir. Gavril yere kapanarak ona kendisini Athos’a götürmesi için yalvarır ancak Aynorozlu baş keşiş ona şöyle der:

-“Aziz pederlerimiz ve patriklerimizin kararlarına göre yalnızca senin gibi çocukların değil, henüz sakalı çıkmamış olan bir kimsenin Athos’a girmesi yasaktır. Öyleyse çok konuşma, hal böyleyken Athos’a gelemezsin.”

Bu cevabı duyduğunda Gavril çok üzülür ve kendisine Kutsallar Kutsalının görüldüğünü ve başrahibe onu Athos’a götürmesini söylediğini söylemek zorunda kalır. Ancak Üstat ne yazık ki Allahdoğuran Hanımefendimizin inayetine önem vermeyerek ve ne kadar iyi görünürse görünsün insani kurallara karşı olduğundan onu hiçbir şekilde Aynoroz’a götürmeyi kabul etmek istemez.

Tüm bunlar duydukları karşısında canı yanan ve Gavril’e şöyle diyen gemi kaptanının huzurunda gerçekleşir:

-“Gizlice gemiye binebilirsin yavrum ve Athos’a vardığımızda da Üstadın karşısına çıkarsın.”

---

<sup>7</sup> Grigorios Manastırı Aynoroz’da bulunan bir manastırdır. Bu manastır Aynoroz’daki 20 manastır içerisinde hiyerarşide 17. sırada bulunur.

## Aynoroz'da

1828 senesinde Gavril İstanbul'dan ayrılır ve birkaç gün içerisinde de gemi Grigorios manastırına yanaşır. Gavril de gemiden dışarı çıkarak baş keşişin ayaklarına kapanıp, gözlerinden yaşlar boşanırken "Kutsallar Kutsalı beni Aynoroz'a getirdi." der. Ancak baş keşiş yine de onu manastırı götürmek istemez, hatta onu kale dahi almaz. Ama manastırın pederleri baş keşişi yumuşatır ve onu kabul ederler. Onu, yardımcı olması için mutfağa verirler. Yardım etme hususunda epey istekli ve maneviyatta takdire şayan biçimde mücadelecidir.

Manastırın adanmış olduğu Aziz Nikolaos'un panayır<sup>8</sup> günü gelip çattığında hala acemidir. Kötü hava şartlarından ötürü balık tutamadıklarından ve hacılara balık ikram edemeyeceklerinden ötürü pederler epey endişelilerdir. Ama Gavril hiç de endişeli değildir çünkü bunun basitçe Aziz Nikolaos'un tasarısının bir parçası olduğunu düşünür. Bu sebeple Aziz Nikolaos'a yalvarır ve mucizevi bir biçimde epey büyük ve iyi balıklar denizden çıkarak manastırın tersanesine atlarlar. Keşişler büyük bir sevinçle balıkları tersaneden alıp manastıra getirir ve Allah'a hamdederek balıkları hazırlarlar.

Bu ilahi hadiseden sonra manastırın pederleri kendisine büyük bir hürmet göstermesinler diye Gavril Kafsokalivya'ya<sup>9</sup> gitmek üzere yola çıkar. Grigorios Manastırında yaklaşık iki ay kadar kalır. Oradayken, Kafsokalivya'daki Skiti'de<sup>10</sup> hem hemşerisi hem de Allah'ın ziyade lütfuna sahip olmasının yanı sıra büyük bir çileci ve deneyimli bir manevi peder olan Karamanlı Peder Neofitos'un yaşadığını öğrenir.

---

<sup>8</sup> Azizlerin vefat ettikleri günler, o azizlerin bayram günleridir çünkü aziz çok sevdiği Allah'a kavuşmuştur. Bu sebeple Hristiyanlar da doğum günlerini değil ismini taşıdıkları azizlerin Allah'a kavuştukları ve hakiki hayatlarına başladıkları günü bayram günü olarak kutlarlar. Eğer ki bir kilisenin adandığı azizin yortu günüyse, kilisede büyük bir bayram olur ve bu bayram panayır olarak adlandırılır.

<sup>9</sup> Kafsokalivya, yanan kulübe manasına gelir. Athos dağında bir yerleşim yeridir ve yarımadanın güney ucunda yer almaktadır. Kafsokalivya adını 14. Yüzyılda yaşamış bir Hristiyan keşiş olan Kafsokalivyalı Maksimos'tan almıştır çünkü bu kişi kulübesini yakarak mağaralarda yaşamaya başlamıştır. O bölgedeki inziva yaşamı zordur ve Aynoroz'un çölü olarak bilinen yerlerden biridir.

<sup>10</sup> Skiti, Ortodoks Hristiyanlığında, keşişler için inzivaya izin veren, aynı zamanda toplumsal hizmetlere ve paylaşılan kaynakların ve korumanın güvenliğine de izin veren bir manastır topluluğudur.

Peder Neofitos, genç Gavril'i görür görmez onu sevinçle karşılar çünkü genç adamın suretinde Allah'ın lütfunun belirdiğini görmüştür. Ancak o yıllar savaş yılları olduğundan Gavril'i korumak için kendisinin de daha önce orada yaşadığı, zamanının çoğunu geçireceği ve inzivaya çekilebileceği Aziz Nifon mağarasına bırakır. Dört yıl boyunca mağarada onu ziyaret eden ve kutsal gizemleri<sup>11</sup> getiren üstadı dışında kimseyi görmeden erdemli ve hırslı bir biçimde mücadele eder. Yaş almaya başladığında, savaşın etkileri de bir miktar ortadan kalkmaya başlamıştır. Böylelikle üstadı peder Neofitos'a yakın olan skitiye, başka dokuz keşiş kardeşinin de yaşadığı Aziz Yeorgios'un kulübesine geçer.

Gavril henüz keşiş adayıken ileri seviyede bir keşişte bulunabilecek emareleri taşımaktadır. Yani o Allah'ın bir aracısıdır.

Bir defasında dua ederken, üstadının sesini duyar, 'Keşişlerim kurtarın beni!' Hemen gidip bu durumu kendisinden daha yetkin bir keşişe anlatır ama ne yazık ki o da onu azarlar.

"Hadi oradan şaşkın, git de buyrukları yerine getir, üstadın sesini nerden işiteceksin!"

Gavril itaat ederek hücrelerine gider ancak dua etmeye başlar başlamaz üstadın yürek yakan bir sesle tekrar daha yoğun bir biçimde şöyle söylediğini işitir: 'Keşişlerim kurtarın beni! Kerasia'dan önceki Zigo'da bulunan Stavros'un yakınlarındayım. Yardım edin bana!'"

Gavril yeniden âmiri olan keşişe gider ve der:

"Üstadımız tehlikede ve Stavros denilen yerde bulunuyor."

Tabii keşiş bu kez daha fazla kızar.

"Bu kadar mı şaşkınsın? Stavros'tan üstadın sesini mi duyuyorsun?(İyi havalarda iki saat uzaklıktadır)

Bunun üzerine Gavril acı içinde ona yalvarır.

"Hadi pederim, dikkatlice bir tesbih duası yap ve sen de göreceksin."

---

<sup>11</sup> Hristiyanlıkta Allah'ın Kutsal Ruh vasıtasıyla bizzat yer aldığına inanılan kutsal ayinlere gizem adı verilir. Hristiyanlık inancına göre gizem Allah'ın takdisini, merhametini, lütfunu iştirak eden müminlere ulaştıran veya görünmeyen gerçekliği temsil eden görünen semboldür denebilir. Burada bahsedilen söz konusu gizemler ise İsa Mesih'in kanının ve bedenine dönüştüğüne inanılan ekmek ve şarap ayini ile günahların affolunduğuna inanılan tövbe ayinidir.

Bir veya iki defa haç çıkartmaya başlar başlamaz üstadın yürek parçalayan sesini işitir. Hemen karda batmamak için bacalarının etrafına ipler vasıtasıyla sopalar sarar ve yola koyulurlar. Çok karlı olduğu için üstadın bulunduğu yere varmaları yaklaşık yarım gün sürer. Alçak olan Kafsokalivya'da karın yüksekliği bir metredir, bir de yüksekte olan Stavros'ta kaç metredir siz düşünün!

Peder Neofitos kışın, kötü hava şartlarında geziden dönerken Aya Anna'dan Stavros yakınlarıdaki Kerasia'ya yol almış ve çok fazla kar olduğu için yorgunluktan kara batmış ve çıkamamıştır.

Keşişleri geldiğinde onu neredeyse ölmüş vaziyette karda bilinçsiz halde yatarken bulurlar. Soğuktan ötürü taş kesildiğinden onu hemen alır ve iyileşmesi için Kerasia'ya taşırlar. Ancak üstadı kurtaran şey görünen o ki kendisine sunulan sıcaklık değil ama Gavril'in içten duasıdır.

Peder Neofitos iyileştikten sonra Kafsokalivya'ya, Aziz Yeorgios'a inerler ve bir süre sonra Gavril orada onların kulübelerinde keşiş olur ve Yeorgios adını alır. Daha sonra kutsal topraklara yaptığı hac ziyaretinden ötürü de Hacı lakabını alarak Hacı Yorgi olarak anılmaya başlar.

### **Kerasia'da**

Peder Neofitos'un müritleri Kafsokalivya'da arttığından ötürü, daha fazla sükunet için Kerasia'ya geçerler. Bütün kardeşliğin sığabileceği Büyük Aziz Dimitrios ve Aziz Minas adına olan kelli<sup>12</sup> inşa edilene dek ilk etapta dört sene boyunca Aziz Havariler'e adanmış bir kellide kalırlar. Orada, Kerasia'da, peder Neofitos bir vizyon görmüş ve buna istinaden sıkı oruç tutma ve kesintisiz dua etme disiplinini ortaya koymuştur. Daha sonra da 1848'de Peder Hacı Yorgi'yi Üstat olarak takdis edip, hacılara yardım etmek ve tecrübeli bir manevi peder olarak, acı çeken canlara yardım etmek için Simonopetra Kutsal Manastırına bağlı Karyes'teki Aziz Nikolaos kellisine çekilir. Kerasia'daki topluluğunun pederleri Hacı Yorgi'ye büyük bir manevi güven duyarlar çünkü kendisi de bir zamanlar mürittir ve diğer

---

<sup>12</sup> Keşişlerin bireysel veya bir keşiş grubuyla birlikte yaşadıkları kulübe benzeri hücre.

müritleri anlayabilmektedir. Müritlerinin arzusunu yok etmek yani bazen çocuksu egoizmlerini kesip atmak, bazen de heyecanlarını dizginlemek için pederane yönünden faydalanır. Başka bir deyişle, besaret becerisini geliştirir ve herkesi aynı kefeyle koymaz. Üstadın gözle görünür bir kutsallığı olduğundan keşişleri de korkuyla değil ama saygıyla ona boyun eğmektedirler.

Kendisine karşı ise çok katıdır ve dini ibadetlerini sürekli artırmaktadır. Üstat derdi ki, "Oruçla, gece ayinleriyle ve duayla devamlı meşgul olan kişinin fiziken takati kalmaz ve bedeni çileci hayatın zorluğundan dolayı inler ve yakınır. İşte o zaman insanın kurtuluş yolunu kapamaması ve ruhunu kaybetmemesi için zihnen vermiş olduğu savaş hususunda daha dikkatli olması gerekir çünkü böyle zamanlarda akla dünyevi hayatta yaşadığımız günler gelir." Yıllarca süren bu tür mücadelelerden sonra, sıradaki şey tükenmek ama aynı zamanda da maddi hayatın ötesine geçmektir. Bacakları dua ederken ayakta durmaktan, özellikle de çok kez secde etmekten dizleri ve genel olarak tüm vücudu ibadet etmekten ağrırken, Üstat ağır programına devam edip, asla ilaç almazmış. Müritlerine ve ziyaretçilerine şöyle dermiş: "En iyi ilaç sık sık İsa Mesih'in Lekesiz Gizemi komünyonu almaktır. Sık sık tövbe etmek ve kutsal komünyonu almak dünyevi, manevi ve ilahi sevinç için en önemli ve gerekli şarttır diyerek onlara şu örneği anlatmış:

"Bir defasında münzevinin biri şeytana sorar.

- "Hayatınızdaki en korkutucu şeyler nelerdir?"

Şeytan yanıt verir.

"Bizler için korkunç ve dayanılmaz şeyler vardır."

"O şeyler nelerdir?" diye tekrar sorar Üstat.

"İşte o şeyler, o an tümüyle ortadan kaybolduğumuz ve üzerinizdeki yetkimizi kaybettiğimiz vaftiz gizemi, bize eziyet eden, kovan ve yok eden haç ve özellikle de kutsal komünyondur. Komünyon, bizim için cehennem ateşinden daha korkunçtur. Komünyonu hakkıyla alan kişiye yaklaşmamakla kalmıyoruz, onunla karşılaşmaktan dahi korkuyoruz. Ancak bunlar bizim için ölümcül bile olsa, dikkatsizlikleri ve günahkar alışkanlıklarıyla bu gizemlerin etkilerini kendilerinden

uzaklaştıran insanlara minnettarız. Böylece bize onların kalplerini fethetme hakkını kendi rızalarıyla vermiş oluyorlar."

Hacı Yorgi bu anlatımıyla Kutsal Gizemlerin Hıristiyanlar için ne kadar önemli olduğunu daha canlı bir şekilde anlamalarını sağladı.

Kendisine gelince, Üstat, ruhunun kurtuluşu için çileciliğin acılarına neşeyle katlanmak hususunda üstadı peder Neofitos'un kendisine anlattığı şu olayı her zaman aklına getirmekteydi.

"Bir gün hasta bir adam sabrını yitirir ve Rabbine feryat ederek, kendisinden bu korkunç acıyı dindirmesini ister. Daha sonra kendisine bir melek görünür ve şöyle der":

-“Yüce Allah duanı duydu ve arzunu yerine getirecek ancak her insanın ateşteki altın gibi günahlardan arındığı yeryüzünde bir yıl acı çekmek yerine, cehennemde üç saat geçirmeyi kabul edeceksin. Ruhunun temizlenmesi için hastalık denenmeleri olması gerekli olduğundan, bu hastalığa bir yıl daha katlanmak zorunda kalacaksın. Bu sana zor geliyorsa bir de günahkarların gittiği cehennemde neler olacağını bir düşün! Bu nedenle, dilersen sadece üç saat orada olmayı dene, akabinde de Kutsal Kilisenin dualarıyla kurtulacaksın.”

Hasta adam şöyle düşündü; dünyada bir yıl acı çekmek çok uzun bir süre! Bir yıl yerine üç saat sabırlı olmayı tercih ederim.

-“Üç saat boyunca cehennemde kalmayı kabul ediyorum”, dedi meleğe.

Melek daha sonra nazikçe canını ellerine aldı, cehenneme bıraktı ve şöyle diyerek uzaklaştı:

-“Üç saat sonra geri geleceğim.”

Oraya hakim olan sonsuz karanlık, sıkışmışlık, kulaklarına ulaşan cehennem sesleri ve vahşi tasvirler... Tüm bunlar mutsuz adama korkunç bir dehşet ve üzüntü yaşattı. Her yerde işkence görüyor ve işitiyordu. Cehennemin uçsuz bucaksız uçurumunun hiçbir yerinde sevinç sesi yoktu. Karanlıkta sadece onu parçalamaya hazır olan kötü cinlerin alevli gözleri görünüyordu.

Acı çeken kişi titremeye ve çığlık atmaya başladı, ancak onun çığlıklarına yalnızca uçurum yanıt verdi. Ona sanki asırlar geçmiş gibi geliyordu ve an be an Meleğin kendisine gelmesini bekliyordu ama bu olmadı.

Sonunda Cenneti asla göremeyeceğinden umutsuzluğa kapılarak inlemeye ve ağlamaya başladı ama kimse onu umursamadı.

Cehennemdeki günahkarlar yalnızca kendilerini düşünüyorlardı ve kötü cinler onların acılarına seviniyordu.

Ama o an, uçurumda Meleğin tatlı ışıltısı belirdi. Melek, cennet gibi bir gülümsemeye işkence gören adamın başında durdu ve ona sordu:

-“Nasılsın, ey insanoğlu?”

-“Melekler arasında bile yalancı olanların olabileceğini düşünmemiştim!” diyerek işkence gören adam boğuk bir sesle fısıldadı.

-“Ne demek bu?” diye sordu melek.

-“Nasıl ne demek?” diye devam etti acı çeken, “Üç saat sonra beni buradan götüreceğine söz vermiştin ve o günden bu yana bana sanki dayanılmaz acılar içinde yıllar, yüzyıllar geçmiş gibi geliyor.”

-“Ey mübarek, hangi yıllar, hangi yüzyıllar?” dedi melek şaşkınlıkla.

“Ayrıldığımdan bu yana yalnızca bir saat geçti ve burada iki saat daha kalman gerekiyor.”

-“Nasıl? İki saat mi? Ah... Dayanamıyorum, takatim yok! Eğer mümkünse ve eğer Rabbin isteğiyle, sana yalvarırım beni buradan çıkart. Yeryüzünde kıyamete kadar yıllarca acı çekmek daha iyidir yeter ki beni cehennemden çıkar. Acı bana!”

Acı çeken adam inleyerek ellerini Melek'e doğru kaldırdı.

-“Güzel” diye yanıtladı melek. “İyi Allah, sevgi dolu bir baba olarak sana merhamet edecektir.”

Bu sözler üzerine gözlerini açar ve eskisi gibi kendisini hasta yatağında bulur.

Bu tür anlatılarla üstadı peder Neofitos, kendisinin tüm arzularını yok eder çünkü ruhun kurtuluşu, bedeni alçakgönüllü hale getirir ve tutkuları yok eder. Üstadın yaptığı bu kadar doğaüstü ibadetlerden, korkunç acılarda gösterdiği sabırdan, metanetten ve alçakgönüllükten sonra, kendisinin büyük bir günahkâr olduğuna ve ruhunun acılardan temizlenmesi gerektiğine inanır. Hastalıktan kurtulduğunda, rahimden itibaren kutsal kılınırken, daha sonra Allah'ın lütfu ona bol bol verilir ve hayatı boyunca asla hastalanmaz.

Peder Yorgi, keşişliğin ilk aşamalarında olan birinin, ruhunun kurtuluşu için mücadeleye başlar başlamaz cesaretini kaybedip sarsılması ve bu mücadelelere dayanamayınca günaha yenik düşmesi ve Allah'a verdiği sözlerin ciddiyetinin farkına varmadan, bu keşişlik mücadelesini ve kutsal Athos'u terk etmesine çok üzülmüştür. Ruhumuzun bilerek ve bilmeyerek işlediğimiz günahlardan tamamen arınması için Allah'ın bize gönderdiği her imtihanı ve musibeti tevazu ve sabırla kabul etmemiz gerektiğini söylerdi.

Üstadın görüştüğü kişiler dini vecibelerini yerine getirmekte zorlandıklarında, onları teselli ederek manevi anlamda eğitir ve münzevi hayatın haçını kaldırmak istemeyen ve Aynoroz'dan ayrılmak isteyenlere de Üstat şu hadiseyi anlatırdı.

"Basiret yeteneğine sahip bir Aynorozlu keşiş, diğerlerinden daha korkunç görünen bir iblisi görmeye vakıf oldu. Diğerlerine kıyasla o kadar çirkin görünüyordu ki, sırf ona bakmak bile tiksindiriyordu insanı! Münzevi ona baktı ve bu inanılmaz çirkinliğin nereden kaynaklandığını merak etti.

"Neden bize bu kadar tuhaf bakıyorsun keşiş?" diye alaycılıkla sordu iblis. Gördüğün bütün cinler, keşişlerle alay eden ve onların kurtuluşlarını her şekilde engellemeye çalışan, akraba ve memleket düşünceleriyle münzevi hayata karşı tiksinti uyandıran, kutsal dağı terk edip dünyaya dönme planları yaptırtan kişilerdir. Oradan kaçıp keşiş elbiselerini atanları gemiye kadar omuzlarımda taşımak bana düşüyor. Bu çirkinliği onlara borçluyum. Gemiye bindirdikten sonra ben de onlarla birlikte dünyayı dolaşıyorum!"

Üstat haçını yaptı ve her şey kayboldu.

Hacı Yorgi her birine farklı şekillerde tavsiyelerde bulunarak, canlarını teselli etmiş ve kalpten dualarıyla yardımcı olmuştur. Yüzü mukaddes yaşamından ötürü parlamakta ve ıstırap çeken canlara ilahi lütfu iletmektedir. Aziz Üstadın ünü her yere ulaşmış ve insanlar her yerden manevi olarak faydalanmak için gelmekteydiler. Sabahtan akşama kadar hastaların sıkıntılarını dinlemekte, bahar güneşi gibi manevi sevgisiyle yüreklerini ısıtmaktaydı. "Güzel bir gün kendini sabahtan belli eder" derdi.



Küçük bir çocukken memleketini terk etmiş, İsa Mesih aşkı uğruna anne ve babasını bırakmış, bu Allah sevgisini ise çekirdek ailesinden edinmiş ve böylece ilahi sevgiye vakıf olmuş, sonuç olaraksa tüm dünyayı kardeşi gibi görerek, bu büyük ailenin bir ferdi, Adem'in yani bir anlamda Allah'ın çocuğu olmuştur.

Kendisine dair hiçbir planı yoktu, bu yüzden de Allah onu kendi ilahi planına dahil etmiş ve onu manevi peder mevkisine getirmiştir.

Melek(manastırdaki keşişler yeryüzündeki melekler olarak bilinirler) olmanın büyük değerini bildiği için, başka makamları

arzulamamaktadır. Birçok kişi, özellikle de manastırlara kabul edilmeyen küçük çocuklar, onun müridi olmak istemekteydiler, Hacı

Yorgi ise onlara acıyarak on beş yaşlarından itibaren onları

himayesine alıp hem sevgi dolu bir baba gibi hem de iyi bir anne gibi korurdu. Hatta sakallı olduklarını düşünsünler ve mutlu olsunlar diye

yüzlerine kül sürerdi. Cemaatinde çok sayıda küçük çocuk olmasına

rağmen, bunlar Hacı Yorgi'nin katı standartlarıyla ilgili herhangi bir

zorluk yaratmamakla kalmayıp, tam tersine çilecilikte yetişkinleri

geride bırakmışlardır. Hepsi toplamda otuz keşiş kardeşti.

Aziz Dimitrios ve Aziz Minas'ın kellisindeki toplam sayı elliye ulaşmıştı.

Cemaati içerisinde daima manastırlardan veya başka cemaatlerden

altı yedi çocuk bulunurdu ta ki gerçek sakalları çıkana ve manevi

kanatları Aziz Üstada yaklaşına dek.

Hacı Yorgi'nin manevi atmosferi çok sıcak olduğundan, Allah'ın lütfu

yayılmış ve pederler manevi olarak doyduklarından, maddi gıdalara

pek ihtiyaç duymaz hale gelmişlerdir. Genellikle yiyecekleri kuruyemiş

ve bal olurmuş. Asla ne peynir ne de yağlı yemezlermiş. Paskalyada

bile yumurta yerine patatesleri haşlayıp kırmızıya boyarlarmış.

Bütün mukaddes günlerde, Hacı Yorgi bu günleri güzel yemeklerle

değil, manevi hazırlıkla karşılamış. Allah'ın lütfu onları fiziki olarak

güçlendirmekte ve sağlıklı kılmaktaymış.

Bazen keşişlerden birisi hasta olduğunda, Üstat fırını biraz ısıtıp,

sıcaklığı normal hale geldiğinde eliyle test eder, keşişi içine koyar ve o

da bir süre sonra iyi olurmuş. Başka bir rahatsızlığı varsa kişi kilisedeki

kutsal ikonanın önüne götürülür, bütün gece onun dua edilir,

Kutsallar Kutsalına yalvarılır, yapılan ayinin sonunda da ilaç yerine

Kutsal Komünyon verilir ve kişi iyi olurmuş. Eğer hasta kişi yaşlıysa, hayatının son günlerini yaşıyorsa ve acı çekiyorsa İsa Mesih onu yanına alıyormuş -ki ebediyen dinlensin.

Aziz Üstat, cemaatindeki manevi pederleri gibi Allah'a çok bağılıymış çünkü artık onlar Allah'ın melekleri gibi olmuşlardır. Doğal olarak pek çokları yaptıkları doğa üstü ibadetleri sayesinde yüksek ihtimalle zaten çoktan meleklerdi. Bu şekilde manevi anlamda değişmiş ve yükseklerle çıkmışlardı. Akılları daima Allah'taydı.

Etrafındaki kellilerde yüze yakın ihtiyar müridi de vardı, çünkü onlar katı ibadetleri izleyen Hacı Yorgi'ye uyum sağlamakta zorlanmaktaydılar, o da onları kaygısızca kendilerinin ve tüm dünyanın kurtuluşu için dua etsinler diye sorumluluklardan azat etmişti. Bu ihtiyarların çoğu Rus'tu.

Son zamanlarda bencilce hareket eden üç veya dört şımarık mürit dikkat çekmek ve Hacı Yorgi'nin manevi çocukları gibi görünmek amacıyla onunla yaşamaya ve bir süre sonra yavaş yavaş cemaatteki diğer kardeşleri de etkilemeye başlamışlardı. Devamındaysa içlerinde Moldova kökenli eğitilmiş bir keşiş olan peder Teofanis'in de olduğu bir grup, Büyük Lavra Manastırı'na şikayette bulunmuştur, öyle ki Hacı Yorgi katı standartlarından dönsündü, zira bu üç dört kişi onun ibadet şekline uyum sağlayamamaktaydı !

Aziz Üstat derhal manastıra itaat etmiş ve o zamandan itibaren her Cumartesi ve Pazar günü yağ tüketmeye ve lahana haşlamaya başlamıştır.

Bir defasında büyük bir yaban domuzu bahçelerine girip lahanalarını yok eder ve keşişler bu hadiseyi üstada bildirirler. Onlara dikkatli olmalarını ve onu görür görmez kendisine haber vermelerini söyler. Böylece bir gece, canavar içeri girmek için çitleri kırarken, koşarak hemen üstada haber verirler. Hacı Yorgi onu görür görmez karşısına geçer, üzerinde haç yapar ve hayvan olduğu yerde hareketsizce kalakalır. Üstat onu kulağından yakalar ve yaban domuzu onu bir kuzu misali ahıra kadar takip ederek, aldığı buyruğa istinaden üç saat oruç tutar. Üç saat sonra ahırını açar ve domuzu serbest bırakıp şöyle söyler: "Mübarek hayvan, Athos'un tamamı sana yetmiyor mu da bu kadar çok canın beslenmeyi beklediği bu birkaç lahanayı yok ediyorsun?"

Şimdi git ve bir daha geri dönme yoksa sana iki kat buyruk veririm.” Gerçekten de o zamandan beri domuzu gören hiç olmamış. Tabii ki bu üstadın olgun maneviyatı nazarında önemli bir hadise değildir çünkü o hem çocukluğunda hem de Gavril iken bir öğrenci olduğu zamanlarda zaten başka birçok büyük şeyler yapmıştır. Bahsettiklerime benzer bir şey Kafsokalivya’da da yaşanmış. Bahçelerine bir yaban domuzu girip, ürünlerine zarar veriyormuş. Peder Neofitos, Gavril’i onu yakalaması, kemeriyle bağlaması ve getirmesi için göndermiş, o da öyle yapmış. Daha sonra Üstat onu kök ve otlarla beslemesini, ahırda onun için bir yer yapmasını buyurup yaban domuzuna da şöyle demiştir: “Ne zaman acıkırsan burada beslen ve keşişlerin sana bakmasına izin ver ve bölgedeki pederlerin bahçelerine zarar verme.” Yaban domuzu artık kalıcı olmuş ve ne zaman acıksa yemek yemek için hücrelerine gider olmuştu. Üstat bir defasında müridi Avram’la birlikte Kerasia’dan ihtiyaç duyduğu odunu almak için Athos dağına gider. Yeterince kestikten sonra bağlar, yığar ve Peder Avram’a yüklenmesini söyler. Peder çok şaşırır çünkü dört hayvanın bile taşıyamayacağı kadar çok odun vardır. Yine de üstadın kutsallığına inanır ve onları yüklenmek için girer. Hacı Yorgi arkasına geçerek haçını yapar ve Avram’ın ayağa kalkmasına yardım eder. Avram ise daha sonra şöyle söyler: “Sanki sırtımda hafif bir yorgan varmış gibi.” Üstat aynı zamanda vizyonlar görme kabiliyetine de sahiptir yani bir çeşit manevi alıcı denebilir. Çoğu zaman işini aniden bırakıp yola çıkar ve çaresizce gelen insanlara yaklaşıp onları teselli ederek kurtulmalarına yardım ederdi. Hacı Yorgi’nin yüzündeki ilahi güneşi gören insanlar, acıyan canlarını kolayca açarak şifa bulmaktaydılar. Herkes Üstattan hayranlık ve saygıyla bahsederdi. Rum ve Slav kökenli Aynorozlu keşişler onu, çileceği ve Athos’a yaymış olduğu kutsallıktan ötürü kabul etmişlerdir. Onun ilahi öğütleri ve İbrahim peygamber misali misafirperverliği muhteşemdir! Konuklarına çifte yemek ikram etmekte ayrıca cemaatinde hacıların günah itirafında bulunabilecekleri, peder İsaak ve peder Antonis isimli iki manevi peder de bulundurmaktaydı.

Meslekleri ikona çizerliğıydi. Büyük ikona çizerlerinden biri saygıdeğer peder Minas'tı. Ayrıca başka el işleri de yapar ama çalışmayı ve zihni olarak kesintisiz dua etmeyi bırakmazlardı. Secde ve dua etmeyi diğer her şeyden daha çok seven pederler tanımış, onları görevlerinden azat ederek sürekli olarak dua etmelerini ve tüm dünya için secde etmelerini buyurmuştur çünkü Aziz Üstat aynı zamanda tüm dünyadaki canların kurtuluşuyla da ilgilenmekteydi.

O, Allah'ın inayetiyle başka inançlardan olanları da vaftiz etmekteydi. Bunların arasında Aynoroz'dan sorumlu bir idareci de varmış. Kafası epey karışık olduğundan Üstat onun için çok dua edip oruç tuttuktan sonra en sonunda vaftiz olmaya karar vermiş.

Sürekli olarak katı şekilde ibadet etmesine rağmen sağlıklı ve sanki havadaymışçasına çok hafif yürürmüş. Gözleri parlak ve daima açık; yüzü nurlu ve tatlı kırmızımsı bir renge sahip; boynu dolu başak misali bükük; orta boylu, zayıf ve bir deri bir kemikti; çünkü vücudunu Allah'a olan dindarlığıyla feda etmişti. Gece ayinlerinden sevinç duymakta ve onlardan ruhen beslenmekteydi. Herkes yatakta dinlenirken Hacı Yorgi ise ayakta dinlenirdi. Hücrelerinde neredeyse hiç görülmez çünkü geceleri kilisede, gündüzleri ise acı çeken insanlarla beraberdir.

Astları, yaşları küçük olmasına rağmen manevi olgunluğa sahip oldukları için onu yormamaktaydı. Keşişlerine attığı bir bakışla, daha fikirlerini söylemeden evvel basiret kabiliyetiyle akıllarından ve kalplerinden geçenleri okuyabilmekteydi.

Bir defasında kendisi de Çar ailesinin başına gelecek bir kazayı önceden tahmin etmiş ve Çar'a arabasıyla filanca günde falanca köprüden geçmemesini yazmıştı. Çar, Üstadın mektubunu okuduğunda gülümsemiş ve şöyle demişti: "Keşiş herhalde biraz para istiyor, ona birkaç ruble gönderin." Ancak altı ay sonra, tam da üstadın kendisi için belirlediği noktada ve günde, ailece arabasıyla geçerken arabası devrilir ama onlara hiçbir şey olmaz; hepsi mucizevi bir şekilde kurtulurlar! Sonra Hacı Yorgi'nin ön görüşünü hatırlar ve onun dualarıyla kurtulduklarını anlar.

O zamandan beri Çar kendisine büyük saygı duyar ve kendisine danışmak üzere resmi kişiler gönderir. Ancak daha sonra bazı Rus

rahipler arasında Ruslar'ın, Rum olan Hacı Yorgi'ye gitmesi ve Rus olanlara danışmaya gitmemesi nedeniyle kıskançlık oluşur.

Birçok Rus da dualarıyla iyileştikleri Üstada armağanlar gönderir. Ancak cemaati içinde çok münzevi bir şekilde yaşadığı için, diğer münzevilere veya fakirlere de bol miktarda dağıtır. Bu yüzden birisi fakirlere cömertçe yardım yaptığında "Hacı Yorgi gibi dağıtıyor" demek yaygınlaşmıştır.

Üstadın kendisi, tek giyeceği bir pantolon ve bir cübbe olan bir keşiştir. Her zaman yalınayak yürür ve yalnızca mabette kalın çoraplar giyermiş.

Ancak iyi Allah, sadık hizmetkarının İsa Mesih sevgisi için onurlu bir şekilde mücadele etmesinden dolayı onu büyük sevgisiyle ısıtmaktaydı. Aksi takdirde Athos'un çok soğuk olduğu Kerasia bölgesinde, yükseklerde yaşamak, kışı neredeyse çıplak ve çok az yiyecekler geçirmek insan mantığıyla açıklanamaz.

Üstadı tanıyanlar ona bir Aziz gibi saygı duymaktaydılar, ki öyleydi de. Hatta pek çok dindar Rus hacı, Hacı Yorgi'nin fotoğraflarını çekerek Rusya'daki hastalara götürmüş, onlar da onu imanla kucaklamış ve iyileşmişlerdi. Hacı Yorgi'nin fotoğrafları, Azizlerin ikonalarıyla birlikte Rusların ikonostasisinde de yer alıyordu. Ve acı çeken insanlar dualarında ona yakarırlar ve Aziz Üstat, henüz Athos'un Kerasia'sındayken, Azizler gibi Allah'ın lütfuyla yardım ederdi.

Ancak tüm bu mucizevi alametler, halkın, hatta Çar'ın Hacı Yorgi'ye duyduğu saygının yanı sıra, daha önce de belirttiğim gibi, bazı Rus keşişleri arasında büyük bir kıskançlık ve çekememezlik yaratmıştı. Bu yüzden Hacı Yorgi'nin Rusya'yı ve Çar'ı sevdiğine ama kendilerinin Yunanistan'ı sevdiğine dair iftira attılar... Ne yazık ki o günlerde bazı kafası karışık Yunanlar onlara inandı, çünkü o zamanlar adam kayırma ve Rus propagandaları vardı ancak Aziz Üstadın Ruslar'la ilişkileri tamamen maneviydi.

## Kovulma

Aynı zamanda, Aziz Panteleimon Manastırında Yunanlar ve Ruslar arasında büyük bir anlaşmazlığa yol açan başka bir kışkırtma daha ortaya çıkmıştı. Onları barıştırması için Hacı Yorgi'nin maneviyatına sığınmışlardı, o da iki ay boyunca gidip gelerek dua etmişti. Daha sonra bir vizyonda Kutsallar Kutsalının Yunanları ve Rusları eşit şekilde takdis ettiğini gördü ve Üstat, bu vizyondan hem Yunanların hem de Rusların Aziz Panteleimon Manastırında kalıp sevgi içinde olmaları gerektiğini anladı. Ancak Aziz Panteleimon Manastırında, her iki grupta da bulunan sorun çıkarıcılar, barış ve sevginin kendilerine fayda sağlamaması nedeniyle, Meryem Ana'nın arzusu olan Hacı Yorgi'nin tavsiyesine itaat etmemekle kalmamış, aynı zamanda da kavgalarına devam etmek için onu manastırdan kovmak konusunda fikir birliğine varmışlardır.

Üstat Kerasia'ya dönmüş ancak orada da Ruslar ve Yunanlar arasında büyük bir çekişme vuku bulur. Rus ileri gelenleri, bir Rum olan Hacı Yorgi'ye danıştıkları ve öğüt aldıkları için kıskançlık duyan diğer Rus keşişler, Hacı Yorgi'nin büyük bir Rus hayranı olduğu iftirasını atarlar. Bazı şüpheli Yunanlar da o dönemde durumlar gergin olduğundan, söylemiş olduğum gibi onlara inanır ve Kerasia'da Hacı Yorgi'nin melekvari topluluğunu dağıtırlar. Geride yalnızca peder Minas ve onunla birlikte Gavril, Vikentios ve Simeon isimli üç keşiş kalır. Büyük pederler, Aynoroz'un farklı bölgelerinde ikişer ve üçer gruplar halinde dağılırlar. Kutlumuş Manastırına ait bir skitiye de Hacı Yorgi'nin cemaatinden üç peder gelir. Peder Avram, Peder İsaak ve anavatanı Kuzey Epir'deki Arahova'ya dayanan ve iki kardeşi Periklis (peder Lukas) ve peder Gerasimos'u da beraberinde getiren Peder Yeorgios hep birlikte Aziz Gerasimos kellisinde keşiş olurlar. Akabinde aralarına Konitsa Plikati'den köylüleri Stogias Gerasimos da eklenir ve kendisi aynı zamanda da bana peder Hacı Yorgi'nin mukaddes hayatı hakkında çok şey anlatmıştır. Kapsala'nın başladığı, Karyes'in üst kısımlarında, Zuhur Etmiş Aziz Yeorgios kellisinde, saygıdeğer peder Evlogios'un Üstat olduğu altı Hacı Yorgi müridi daha yaşamaktadır. Ayrıca Kutlumuş Manastırının yakınlarındaki Aziz Teodoros kellisinde de kendilerinden iki keşiş daha vardır.

Ancak üstat Hacı Yorgi'nin küçüklere karşı da sorumlulukları vardır. İlk işi Aziz Grigorios manastırına gitmek ve oranın yüksek yerlerinde Aziz Stefanos adına bir kelli inşa ettirmek olmuştur. Orada cemaatinin tüm küçük keşişlerini iyi bir baba ve sevgi dolu bir anne misali birleştirerek korur. Ancak Grigorios manastırının ormanlarında odun kesen çok sayıda sivil işçi bulunduğundan; Üstat, küçük müritlerine yalnızca sivillerle konuşmalarını değil, aynı zamanda onlardan uzak durmalarını da buyurur. Böylelikle küçük keşişler, sivil işçiler kendi bölgelerinde çalışırken, onlar uzaklaşana kadar dalların arasında saklanarak dua ederlerdi.

Ne yazık ki bazı insanlar bundan gene faydalanır ve yine Grigorios Manastırının Üstadına gidip aziz Üstat hakkında şöyle diyerek iftira atarlar: "Hacı Yorgi'nin cemaatinde kayıtlı olmayan ve dağda gizli pek çok keşiş daha var ve o bunu sizden saklamakta." Artık sırada Grigorios Manastırı keşişlerinin ondan soğuması ve onu topraklarından sürmesi kalmıştı. Üstat daha sonra müridi Peder Evlogios'ın kellisinde, Zuhur Etmiş Aziz Yeorgios kellisinde onunla birlikte kalmaya mecbur kalmış ve akabinde de Kapsala'daki Ruslar'ın mesken tuttuğu Aziz Stefanos kellisine geçmiştir.

Ne yazık ki onu kıskananlar, Aynoroz'daki cemaatleri ikna ederek Hacı Yorgi sürülene, yani Aynoroz'dan kovulana kadar olay çıkarmaktan geri durmadılar. Aynoroz Kutsal Meclisi 27 Ekim 1882'de 52 numaralı toplantıda almış olduğu bir kararla daha önceki eylemlerini görmezden gelerek, Rus Kutsal Manastırı, Aziz Stefanos Kellisinden Yunan Hacı Yorgi'nin, Kutsal toprakların adetlerine uymadığı gerekçesiyle çıkartılması talebini yerine getirir.

Böylece Allah adamı peder Yorgi, yaralı olarak manevi çocuklarından ve Kutsallar Kutsalı'nın bahçesinden, Aynoroz'dan ayrılarak sürgün edildiği yer olan İstanbul yakınlarındaki Marmara adasına gelir.

Athos dağının zirvesinde altın bir kartal misali süzülürken ne yazık ki onun topluluğundan olmayan bazı yaramaz çocuklar Hacı Yorgi'yi uzaklaştırıncaya kadar kanatlarını kırmaya ve yuvasını bozmaya devam ederler. 'Ancak altın yere düşmekle pul olmaz.' Böylelikle İstanbul yakınlarında bulunan Marmara'da Aziz Ermolaos ve Aziz

Panteleimon'a ait terk edilmiş bir manastır bularak burada münzevi yaşamını sürdürür.

O zamanlar Hacı Yorgi'nin İstanbul'daki varlığı, acı çeken Hıristiyanların canları için ilahi bir merhem olmuştur. Acı çeken canları iyileştirdiği gibi, sahip olduğu Allah'ın lütfuyla ağrıyan bedenleri de iyileştirir, mucizeler mucizeler yaratır! Hatta kemeri bile harikalar yaratmaktadır! Hastalar onu takarak iyileşmektedirler. Doğum esnasında hayatları tehlikede olan kadınlar, aziz Üstadın kemerini istiyor ve takar takmaz hemen doğumları gerçekleşiyor ayrıca kendilerine musallat olunmuş insanlar da kötü ruhlardan kurtuluyorlardı.

Orada yani Marmara'da müridi peder Simeon tarafından da ziyaret edilmiştir ve Üstat Aziz Dimitrios ve Aziz Minas'ın harap olmuş kellilerini onarması için kendisine biraz para da vermiştir. Bu elbette ki Hacı Yorgi'nin alışılmış bir davranışdır, kendisine verilen nimetleri başkalarına dağıtmak ve daima fakirler fakiri olmak. Ancak bu şekilde manevi açıdan bir şehzade gibi zenginleşerek Allah'ın bir evladı olmuştur. Buna elbette hayatının son anına kadar sürdürdüğü erdemli dini ibadetlere de katkı sağlamıştır. Başta bacakları olmak üzere tüm vücudu ağrımakta ve yürüyememektedir. Fiziki gücü onu terk ettiğinde, yatalakken dahi ibadetini terk etmemiştir. Hastalar hala onu bırakmıyor çünkü bir teselliye ihtiyaç duyuyorlar, yardım ve manevi öğüt için kendisine koşuyorlardı. Aziz Üstat, hasta yatağında bile başkalarının acılarıyla ilgileniyordu.

Hacı Yorgi tarafından ölümden kurtarılan Kerasialı Peder Partenios(bir Rus), Üstadı büyük ölçüde desteklemiş ve daha sonra onun müridi olmuş ve üstada büyük saygı duymaktaydı. Ancak Rus peder Partenios'un tüm davranışları, Hacı Yorgi'nin sürgüne gönderilmesi nedeniyle değişmişti. Çünkü peder Partenios, şöhreti sevdiğinden ve yükselmek istediğinden tüm eylemlerinde Aziz Hacı Yorgi'nin adını kullanmış ve üstadın azizliğinden faydalanıp sorun çıkarmıştır. Yine de onu sevmiş ve hayatının son günlerine kadar yanında bulunmuştur. Aziz pederimiz, yaşamının son anına kadar nurlu bir zihne sahip olmuş ve ilahi bir berraklıkla öğütler vermekteydi. Manevi teselli için gelenlerin arasında, azizin bankada çok parası olacağını düşündükleri



için son yıllarında maddi ihtiyacı olan kişiler de vardı. Hacı Yorgi yataktan kalkıp, eliyle göğü işaret ederek şöyle derdi: "İşte benim bankam oradadır; buradaysa hiç param yok. Hala da bir borcum var." Ruhunu Allah'ın ellerine teslim etmek istiyordu. Daha sonra komünyon alıp 17 Aralık 1886 (eski takvime göre) tarihinde Rabde uydu ve Balıklı'daki Meryem Ana'nın Hayat Veren Pınarı Kilisesi'nde, üç sene önce vefat etmiş olan kardeşi Anastasios'un gömüldüğü mezara gömüldü.

Ve o günlerde Aynoroz'da Katunakya'da, Meryem Ananın Uyummasına adanmış kellide yaşayan keşiş kardeşi, Karamanlı Peder Neofitos da yatağa düşmüştü. Üstat yatakta tavana bakarken birden bilincini kaybetmiş ve kendine geldiğinde bir süre sonra şöyle demiştir:

-“Az önce İstanbul'da, Hacı Yorgi'nin yanındaydım.”

-“Peki oradan bize ne getirdin?” diye sordu müridi peder İgnatios.

-“İşte, size koliva(hedik)<sup>13</sup> getirdim”

-“Peki ne dedi sana?” diye sormaya devam etti peder İgnatios.

-“Bana üç gün içerisinde benim için geleceğini söyledi.” dedi Üstat.

-“Biz” dedi peder İgnatios, “Üstadın sözlerine önem vermedik.”

Ancak peder Neofitos'un müridlerini şaşırtan şey, üstadın ihtiyarlığın bitkinliği haricinde hiçbir hastalığa sahip olmamasına rağmen gerçekten de üç gün sonra, yani 20 Aralık 1886 tarihinde, huzur içerisinde ruhunu teslim etmiş olmasaydı. Üstelik Hacı Yorgi 17 Aralık 1886'da vefat etmişti, yani peder Neofitos'un vizyonu gördüğü günle aynı günde.

Patrik Hazretleri 3. Yoakim'in emriyle, Dıraç Episkoposu Vissarion'un ve tüm din adamlarının iştirakıyla resmi ve etkileyici bir cenaze töreni icra edilmişti. Aziz Üstat Hacı Yorgi'nin yanında büyük bir insan kalabalığı vardı, aralarında mübareğin hayattayken çok yardım ettiği okul öğrencileri, erkek ve kız çocukları da vardı.

Herkes hamisini kaybetmenin acısını çekiyor, pek çoğu çeşitli hastalıklardan derman bulmuş, tedavi edilmiş olan diğer dinlerden pek çok kişi bile kendisine hürmet ediyordu. Hatta ona babamız manasına gelen “bizim baba” diye seslenmekteydiler.

---

<sup>13</sup> Hedik, vefat etmiş Ortodoks Hristiyanların arkasından yapılarak ayinlerde dağıtılır.

Hacı Yorgi herkese karşı çok sevgi doluydu. Daima barışçıl, mazlum ve affediciydi. Kocaman bir kalbi vardı bu yüzden de her şeyi ve herkesi olduğu gibi kabul ederdi. Bir bakıma melek olmuş, göklere çıkmıştı çünkü onun ne zihni tutkuları ve de maddi şeyleri vardı. Her şeyden feragat etmiş böylelikle de yükseklere çıkmıştı.

Aziz Üstat, insanlar tarafından haksızlığa maruz kaldığı için, Azizlik ve Şehitlik adına Mesih'ten çifte taç almayı hak ettiğine inanıyorum. Öyle ki onun durumunda birisi, Hıristiyanlar tarafından zor durumlara maruz kaldığından acı daha da büyük olmakta çünkü Allah'ın halkından olanlar, Hıristiyanlara yakışmayan zalim davranışlara maruz kaldıklarında daha fazla acı çekmektedirler.

Yukarda da bahsettiğim birkaç şeyden, insan Aziz Peder Yeorgios'un(Hacı Yorgi'nin) kutsallığını idrak edebilir. Elbette aziz pederimiz, kilisemizin aziz pederlerinin genellikle yaptığı gibi gizlilik içinde yaşamaya çalışmıştır, bu yüzden bildiğim ve yazdığım şeylerin azlığıyla ona haksızlık etmiş oluyorum.

Ona hale vermek için kilisemizin onu henüz aziz ilan etmemiş olması önemli değil. Önemli olan üstadın nurlu hayatı ve bıraktığı temiz örneğidir. Kendisiyle birlikte, diğer insanlara da yardım etmek için erdemler ve ilahi yeteneklerle donatılmıştır.

Uzaktan da olsa Mesih'i anlatmış, mucizeler gerçekleştirmiş, ilahi vizyonlar görmüş ve basiret yeteneğine sahip olmuştur. Onu asla terk etmeyen Allah'ın lütfuna sahiptir! Kutsal rölikleri<sup>14</sup>, kabirden çıkarıldığında, etrafa tarif edilemez güzellikte bir koku yaymıştı.

Peder Partenios, kutsal röliklerinden bazı parçalarını Ruslara ve geri kalanını da Karyes'te bulunan Meryem Anaya Meleğin Müjdesine adanmış, Hilandar Manastırına ait kelliide tutmaktaydı.

Dua edin ki kutsal rölikleri bulunsun, biz de onun zamanında yaşamadığımız için kutsal emanetlerinden az da olsa nasiplenelim ve onun tarafından takdis edilmiş olalım.

Allah'ın azizi Yeorgios, ben zavallı Paisios'a da merhamet eyle.

---

<sup>14</sup> Rölik (Latince: *reliquiae* "geri kalan, kalıntı") Hristiyanlıkta İsa, aziz ve azizelerle ilişkili ya da onlardan arta kalan kutsal eşya ya da parçalara verilen isimdir. Örneğin, Kutsal kişilerin kemikleri ya da bu kişilerin sahip oldukları eşyalar röliktir. Rölikler bazen röliker adı verilen muhafazalar içerisinde saklanmaktadır.

Aksion Estin, 11 Haziran 1983  
Kutlumuş manastırına bağlı Panaguda kellsisi, Aynoroz  
Allah'a Hamdolsun

## İLAVETEN

Sakız adası metropolitine yazdığı bir mektuptan göreceğimiz gibi, aziz üstadın dünyada manevi olarak yardım ettiği ve himayesine aldığı manevi evlatları vardı.

Pederler dünyada yaşarken, aynı zamanda da Hacı Yorgi'nin bırakmış olduğu hayat tarzı sayesinde dünyanın dışında yaşamakta ve iyi örnekleriyle, mücadeleci ruhlarıyla Hristiyanların, kilisemizin kutsal geleneklerini muhafaza etmelerine yardımcı olmaktaydılar.

Görünüşe göre o zamandan itibaren insanlar yavaş yavaş manevi olarak gevşemeye başlamışlardı ve Hacı Yorgi, kilisemizin mücadeleci Ortodoks ruhunu korumak için çabalamaktaydı. Çağımızda daha çok dikkat etmemiz gereken şey budur çünkü arz edilen manevi gevşemenin yanı sıra ne yazık ki günümüz insanı öyle bir noktaya geldi ki, daha da gevşek kanunlar çıkarıp, bunları uygulamayı daha manevi bir hayat sürmek isteyenlere de dayatmaktadırlar. Onun için manevi mücadele veren insanlar sadece dünyevi ruhun etkisi altında kalmamalı, aynı zamanda kendilerini daha az mücadele edenlerle de kıyaslayıp aziz de zannetmemelidirler. Gevşeyip en dünyevi olandan bile daha kötü duruma düşmemelidirler.

Ama kendimizi azizlerle karşılaştırdığımızda tutkularımızı görüp, alçakgönüllü olur ve ruhumuzun kurtuluşu için daha hırslı bir şekilde mücadele ederiz. Amin.

## HACI YORGİ'NİN SAKIZ ADASI METROPOLİTİNE MEKTUBU

Sakız Adası Muhterem Metropoliti  
Kadasetli Grigorios Hazretlerine Hürmetlerle,  
Aziz Episkopos hazretleri, sağ elinizden hürmetle öperim.  
Sizden rica ediyor ve temin ediyorum ki, sizin bölgenizde sessizce yaşayan ihtiyar Yerotheos ve ihtiyar Makarios keşişler iyi olanı

sevdiler ve seçtiler. Şimdiye kadar gurur sebebiyle kendi başlarına başlattıkları bu münzevi hayatı, şayet sürdürmeye devam ederlerse, bundan sonrası sizin takdislerinize olsun. Onlara oruç tutmaları için bir buyruk verin zira günahkar olduğunu kabul etmiş bir kimse kendini dizginlemek için veyahut Allah sevgisi için alçakgönüllülükle oruç tutmasına pederlerin yasaları engel olmaz. Pek çok azizlerimiz hayatlarını ot, başkaları da baklagille geçişmişlerdir, hatta Aziz Hrisostomos, İsa Mesih'in kardeşi Aziz Yakovos ve inzivaya çekilmiş olan pek çok keşiş ve acizane kendim de dahil olmak üzere hayatımızda hiçbir canlıyı yememiş bulunmaktayız. Biz bir kelliye otuz keşiş kardeşiz, ben kırk senedir keşişim ve bu hayatı yaşamaktayım ve ne Paskalya'da ne de Paskalya orucundan önceki dönemde döneminde orucumuzu bozmamaktayız. Bu örneği takip eden başka keşişler de mevcut, ikişer ve üçer kişiler halinde inzivaya çekilip hayatlarını oruçla geçirmekteler. Sırf kanun diye oruç tutanlara oruç köstek olur ancak manevi anlamda gerçekten mücadele edenler kendi rızalarıyla tutarlar.

Ve şimdi sizin bir çoban olarak oruca karşı olanlara karşı durmanız gerekmektedir zira bugün ki Hristiyanlar fazlasıyla yollarını şaşırılmış bulunmaktadırlar. Bazen korkuyla, bazen öğütle, onlara kilisemizin aziz pederlerinin ve kutsal sinodlarının kanunlarına uymayı öğretin çünkü yazılmış olduğu gibi, Çarşamba-Cuma, büyük oruç ve diğer oruçları tutmayanlar aforoz edilirler. Bu nedenle elimizden geldiğince insanların Allah'ın kanunlarını çiğneyip yakışsız işler yapmalarını zorlaştırmalı ve bu tür suçluların peşine düşmeliyiz. Kötü niyetle değil ama iyi niyetle oruç tutmak isteyen kardeşlere engel olmayıp, cemaatinde böyle ahlaklı insanlar olduğu için onların mücadelelerini gördükçe sevinin ve ihtiyaçları oldukça onlara yardım edin. O insanlara yardım ettikçe Allah'taki ödülünün çok büyük olacağını umuyorum. Bakın, Aziz Episkoposum, önümüzde ölüm var, yargı bizi bekliyor ve Allah o zaman her birimizi kendimiz gibi olanla yargılayacak. Sizin iyi ününüzü duydum, benim küstahlığımı mazur görün ve beni bağışlayın zira ben size ağzımı açıp da söz söylemeye layık değilim. Kutsal dualarınız daima bizlerle olsun. Amin.

Keşiş Hacı Yeorgios  
Kerasia, Aynoroz  
15 Nisan 1872

## PEDER NEOFİTOS VE PEDER AFKSENTİOS

Hepimizin atalarımızı hatırlamak ve onlara minnettar olmak gibi kutsal bir görevi olsa gerek çünkü İsa Mesih'te sahip oldukları haktan ötürü bize yardım eden aziz ruhani atalarımıza çok şey borçluyuz! Bu nedenle Hacı Yorgi'nin manevi pederi, peder Neofitos ve manevi dedesi ihtiyar Afksentios'tan bahsetmek iyi olacaktır.

Karamanlı Peder Neofitos'a gelince Kayseri'de henüz daha bir çocukken, Athos dağını duymuş ve çocuksu saflığıyla münzevi keşişlerin gökyüzünde bir zil sesi duyduklarında yemek yediklerini düşünürdü. Kendisi de dokuzuncu saate<sup>15</sup> yani zil sesini duyana kadar bekler ve sonra oturup yemeğini yemiş. Bu uygulamayı Aynoroz'a gelip on sekiz yaşına basana kadar uzun süre devam ettirir ve Kafsokaliyya'da ihtiyar Afksentios tarafından keşiş olarak takdis edilip seksen sekiz yıl boyunca orada manevi mücadelesini sürdürür.

O zamanlar hala başpapaz olan Episkopos Porfirios Uspensku Hazretleri, Peder Neofitos'u ziyaret etmiş, onunla konuşmuş ve aşağıdakileri de yazmıştır:

"Peder Neofitos Anadolu'da doğdu ve büyüdü. Kendisi ve başkalarının kurtuluşu için uzun süredir burada mücadele etmektedir. O bir manevi pederdir ve Aynoroz'da yaşayan beş manastırın rahipleri ve baş rahipleri ona günahlarını itiraf etmek için gelirler. Onun söylediğine göre, manevi çocukları sıklıkla komünyon gizemine iştirak ederler ancak katı oruç tutmazlardı. Bu durum Peder Neofitos'u rahatsız etmekteydi çünkü o katıydı. Aziz Yuhanna Hrisostomos'dan, İsa Mesih'in komünyonuna iştirak edenlerin güneş ışınlarından daha saf olması gerektiğini okuduğumda çok etkilenmişim ve bu konuda bana bir şeylere söylemesi için pedere danışmışım. Bana içimi okucasına bakarak şunları söyledi.  
-"Allah'tan kork ve kendine hakim ol."

---

<sup>15</sup> Dokuzuncu saat ikinci vaktine tekabül eder.

-“Amin” cevabını verdim ve devamında hayatları hakkında soru sordum.

-“On tane müridim var.” dedi. “Hiçbir yere gitmiyorlar. Gündüzleri bahçede ve bağda ekip biçiyor ve geceleri pek çok secdeyle ibadet ediyorlar. İçlerinden kim secdeyi diğerlerinden daha çok severse, diğer işlerden muaf tutuluyor. Onlar kuru gıdayla besleniyorlar. Günah itirafı yaptıktan ve bağışlanma duaları okunduktan sonra haftada bir defa komünyon alıyorlar.”

Çağdaşlarının yargısına göre, ihtiyar peder Neofitos, Allah’ın nezdinde aziz bir adamdı. Ölüm gününü kırk gün önceden tahmin etmiş, İncil’i ve Mezmurlar’ı okumuş, kendi mezarını kazmıştı. Kutsal Gizemlere iştirak etmiş, müritlerini takdis etmiş, haçını çıkartmış ve huzur içinde canını Rabbe teslim etmişti.

1860 senesinde, 88 sene Athos dağında yaşadıkdan sonra 106 yaşında Rabde uyumuştur.

Peder Germanos Hair ise Hacı Yorgi’nin manevi dedesi ihtiyar Afksentios ile ilgili olarak şunları söylemektedir:

“Eskiden Kafkosalivya’daki Skiti’de, tıpkı eski büyük pederler gibi saygıdeğer üstatlar bulunmaktaydı, şu anda onların karşılarında durmaktayız, derdi Üstat ve Skitideki tüm kardeşlik büyük bir saygı ile huşu içinde olurdu. Gecedden sabaha kadar ayinlerde sarsılmaz sütunlar gibi dururlar, başlarını eğerler ve kilisenin zemine bakarlardı. Kilise bu tür ihtiyarlarla doluydu, hepsi sükunet içindeydi, boş konuşmalar yoktu, hatta gerekli şeyleri bile konuşurken kısa keserlerdi. Manevi hayatı özenle dikkate alırlardı. Bunların arasında ihtiyar keşiş Afksentios da bulunmaktaydı ve nurlu yaşamayla ışık saçmaktaydı. Tüm bu ihtiyar mücadeleciiler arasında o bir yıldız gibiydi. Büyük Şehit Aziz Yeorgios’un kellisinde yaşar, çölde topladığı otları kendisi için kaynattığı ve yalnızca onlarla beslendiği kilden bir kabı vardı. Bazen ekmek de yiyordu ama başka bir şey tüketmiyordu. İhtiyar Afksentios yaklaşık 60 sene bu skitide yaşadı.

Vefatından sonra yerine 1860 yılında 100 yaşından sonra ölen müridi Karamanlı Neofitos geçti.

Böylece Karamanlı Peder Neofitos’tan sonra da onun müridi Hacı Yorgi, Athos’un Kerasiasında bir yıldız gibi parladı! Büyük bir münzevi

ve çok oruç tutan birisi olarak ardında bir isim bıraktı. Öyle ki çok oruç tutanlara “Bu kişi Hacı Yorgi misali!” denirdi. Onun kutsal dualarına nail olalım. Amin.

## **MASUM İNSANLARA NEDEN İFTİRA ATILIR?**

Belki bazı insanlar şu soruyu sorabilirler: Allah neden tıpkı Allah adamı Hacı Yorgi gibi, küçük bir çocukken bile arınmış ruhlar olan onların denenmelere, iftiralara vs. maruz kalmasına izin verir? Bu konuda düşündüklerimi yazmanın iyi olacağını düşündüm.

Elbette Allah'ın hikmetinden sual olunmaz ama benim nezdimde pek çok örnekten biri de bu olabilir. Eğer Allah bazı salih insanların iftiraya uğramasına izin vermeseydi, bencillikten ötürü kendi hatalarını affedemeyen bazı günahkarlar kendilerini nasıl olurdu da bağışlardı? Dünya'ya sığınamıyorlar ve kötü cinler onları umutsuzluğa sürüklemek, kendilerine zarar vermek ve cehenneme götürmek için fırsat kolluyor.

Ancak hiçbir canın yok olmaması için Allah'ın büyük sevgisi, dürüst olanların bile haksız yere suçlanmasına ve iftiraya uğramasına izin verir ancak er ya da geç gerçek ortaya çıkar.

Bu gibi olaylar başkaları hakkında duyduğumuz kötülükler hakkında her zaman iyi düşünceler taşımımıza ve kendimizi toparlamamıza yardımcı olur. Duyduğumuz her bir kötülükte de kendimize, “bu bir iftira olmasın” diye sorarız. O zaman doğal olarak suçlular da rahatlar ve yavaş yavaş günahlarını hisseder, vicdanları tarafından kontrol edilir ve eğer iyi bir ruh halindelerse düzeltilirler. Kısacası Allah bazen büyük azizlere iftira atılmasına izin vererek, diğer günahkarların yüklerini hafifletmiş olur.

Elbette mazlumlar Allah'ın en sevdiği evlatlarıdır. Ancak benim anladığım kadarıyla kendileri aynı düşüncede değil. Tam aksine yani Allah'ın lütfu eğer onları terk etmiş olsaydı kendilerinin hala suçlu olduklarına inanırlar ve hapisanede dahi olsalar gene de vicdanları onları yiyip bitirirdi. Haksızlığa uğradıkları halde, kalplerinde haksızlığa uğrayan Mesih'i taşır ve cennetteymişçesine sürgünde ve

hapishanede de olsalar sevinirler çünkü Mesih'in olduğu yerde Cennet vardır.

Bu nedenle doğrular, asil sevgileriyle, diğer insanlara yaptıkları iyiliklerle ilahi bir ödül hedeflemezler, çünkü onlar Allah'ın çocuklarıdır ve evlerinde yani Mesih'in Kilisesi'nde onurlu bir şekilde çalışırlar.

Eğer insan, hem bu hayatı hem de komşusuna yaptığı küçük bir iyiliğin verdiği manevi faydayı ve iç sevincini düşünseydi, bunu kabul etmesi için ona yalvarır, hatta ona minnettar olurdu. Çünkü merhametli bir insanın, bir yetime ikram ettiği bir dilim ekmekten bile ruhuna aldığı değişim ve kalbinin hissettiği sevinci, kendisine bir çuval dolar ödese bile en büyük kardiyolog bile veremez.

Aynı şekilde gece ayınlarına katılan, dua eden, oruç tutan mücadele eden Hıristiyanların ruhları da canı ne isterse onu yiyen, şarap ve meşrubat içenlerin tasavvur edemeyeceği kadar büyük bir sevinç hisseder.

Tabii ki, bahsettiğim gibi, Allah'ın evlatları ne ilahi ödül için ne de bu hayatın zevkleri için çalışırlar; çünkü baba çocuklarına yaptıklarının karşılığını ödül olarak vermez zira babanın tüm mülkü zaten onlarındır. Bir diğer şey ise Allah'ın iyi bir baba olarak hem bu hayatta hem de ebedi hayatta sunacağı ilahi hediyelerdir.

Ücret karşılığında çalışanlar doğal olarak işçidir ve cehenneme gitmemek için günahtan kaçınanlar da yine kendi çıkarlarını gözetirler. Bu da iyidir, ama içinde erdem barındırmaz çünkü Mesih'in bizi kurtarmak için yaptığı bu kadar büyük bir fedakarlıktan sonra, acı çektiğimiz gerekçesiyle O'nu üzmemek için saygımızdan dolayı mücadele etmemiz gerekir.

Kilisemizin Aziz Pederleri Mesih'e karşı bu tür bir sevgiye sahipti. Ama çoğumuzun ne yazık ki ucuz bir sevgisi var lakin ucuz sevgi cehenneme götürmemeye yeter. Bu sevgi, imansızlıkla iç içedir; yani, dünyada cehenneme gitmeyecek kadar, cennetten de mahrum kalmayacak kadar dünya nimetlerinden zevk almaktır.

Eğer İsa bize, "Çocuklarım, Cennet dolu ve sizi koyacak hiçbir yerim yok" deseydi, bazıları küstahça İsa'ya şöyle derdi: "peki bunu bize neden daha önce söylemedin?" bazılarıysa hiç şaşırmadan, eğlence



için ve birkaç kuruş için derhal koşarlar ve Mesih'in adını dahi duymak istemezlerdi.

Ama Allah'ın güzel çocukları İsa'ya saygıyla şöyle derler: "Bizim için hiç endişelenme, Cennetin dolu olması, sanki bizler de çoktan oradaymışız gibi bize sevinç vermektedir!" ve saf bir sevgiyle sevdikleri kişi için onurlu manevi mücadelelerine eskisi gibi sevinçle devam eder ve sevginin ta kendisi olan Mesih, Lekesiz Bakirenin Kutsal bedenine yerleştiği gibi, onların saf kalplerine de yerleşirdi. Dolayısıyla, Allah'ın doğru ve güçlü insanların acı çekmesine ve zayıf günahkarların yükünü üstlenmesine izin verdiği ve böylece diğer insanlara aracılıklarıyla yardım ettiği Hacı Yorgi gibi bu vakalar elbette ki çok azdır. Tam olarak bu durumlara "Allah'ın takdiri" diyebiliriz, Yani böyle durumlarda manevi yasalar devreye girer. "Kendini yükselten her adam alçaltılır..." (Luka 18:14-15).

Benim nezdimde de ilahi takdir şöyle vuku bulmaktadır:

Bir cismi ne kadar yükseğe fırlatırsak o kadar yer çekimi etkisi altına girer ve yere daha güçlü çarpar. İnsan da kendini yücelttikçe manevi düşüşü öyle sert olur ve gururunun yüksekliği kadar ezilir. Gurur insanı aşıp şeytaniliğe ulaştırırsa, manevi yasa onun için işlemez, peygamberin söylemiş olduğu gibi, "Fakat kötü ve sahte adamlar aldatarak ve aldanarak fenalıkta daha ileri gideceklerdir"(2. Timoteos 3:13). Fakat insan, gururunun yükselişini hemen anlayıp alçakgönüllülükle Allah'tan af dilediği zaman göstermiş olduğu tövbeye müteakiben, kalbi çoktan yumuşar, Allah'ın merhametli elleri onu hemen sevinçle yakalar ve incinmede yavaşça yere indirir. Bıçak çekende de aynı durum söz konusudur; içtenlikle, acı çekerek tövbe ettiğinde, iyi Allah onun borcunu bıçakla ödemesine izin vermez, çünkü tövbe eden adamın kalbi, vicdan tarafından zaten bıçaklanır ve acı çeker. O zamansa Allah, sevgi dolu bir baba gibi, ağrıyan yüreğine bıçak yerine ilahi teselli verir.

Ancak hata yapan aynı adam, Allah'tan ısrarla, hatasından dolayı bu hayatta cezalandırılmasını rica ettiğinde, iyi Allah onu manevi yasalardan muaf tutmakla kalmaz aynı zamanda O'na, kendisinin bu erdemli isteğine karşılık, ona yıkılmaz, göksel bir taç da hazırlar.

Ayrıca, her kim ki Allah'ın emirlerini yerine getirir ve diğer insanların hatalarının cezasını veya hastalıklarını üstüne almak için Allah'tan mağfiret dilerse, bu kişi Mesih'e çok benzer olduğundan Mesih'in kendisi de başka bir çocuğuna duyulan bu asil sevgiden çok memnun olur.

Allah, kendisine verdiği lütfun yanı sıra, samimi ricasından dolayı başkalarının hatalarını da bağışlasın diye hayatında da imtihanlara izin verir. Aynı zamanda da kendisine elmastan bir şehitlik tacı hazırlar çünkü pek çok insan onu görür görmez, Allah'ın onu günahlarından ötürü cezalandırdığını düşünerek yargılar. Oysa ki o, başkalarına duyduğu sevgiden ötürü Mesih'in bir taklitçisi olarak tamamen altından manevi bir alıcı olmuştur.

Dolayısıyla bilinmez derinlikte olan Allah'ın hikmeti sayesinde, peygamberlerde ve azizlerde de gördüğümüz bu duruma binlerce kişide rastlamaktayız. Hepsinden mühim olanıysa insanlar değiştikçe Allah'ın tutumunun da değişmesidir.

Bu nedenle manevi işleyiş, tabii işleyişten farklıdır, çünkü manevi işleyişte şefkat vardır ve insan, yaratıcısı esirgeyen Allah ile irtibat halindedir.

Yani yaramaz çocuk kendine gelip tövbe ettiğinde ve vicdan azabı çektiğinde babası onu sevgiyle okşar ve teselli eder.

Böylece baba akıllarını başlarına almaları için ve kendisine yaklaşmaları için çocuklarını kötülükle ya da dünyevi kanunlarla değil, onların iyiliği için ilahi sevgisiyle eğitir. Öyle ki, kurtulup O'nun gökteki krallığını miras alsınlar.

O halde iyi olan Allah, tüm dünyanın kurtulması uğruna, bizim şikayetlerimizi dikkat almayıp kendi hikmeti üzere davransın. Amin.

## **SONSÖZ**

Yüce Allah'ımız, Hacı Yorgi' adını andıklarında gözlerinden yaşlar akan, aziz pederimizin çileci hayatına dair pek çok hadiseyi temiz zihinlerinde muhafaza eden tüm dindar büyüklerimizin ruhlarını şad etsin.

Aynı zamanda, Allah, Kutsallar Kutsalının bahçesinde onurlu bir şekilde "doğru mücadele" veren, İsa'nın askerleri olan aziz pederlerimiz hakkında notlar alan ve müminlerin yararına olan ruhani çalışmalarını Hristiyan yayınlarında yayınlayan, dindar Yunan ve Rus hacıların ruhlarını şad etsin.

Mesih, Karulya'dan Peder Antonis'i ve bana pek çok Rusça bilgi veren diğerlerini ve büyük bir şevkle tercüme yapan Grigorios manastırından diyakoz Filoteos, Bay Yoannis Tarnanidis ve ona yardım eden Karulya'dan Bay Apostolos gibilerini ve kendi uğruna az ya da çok gözetmeksizin çaba harcayan tüm dindarları, Ayrıca bu kitaptaki yazım hatalarımı da düzelden Suroti'deki, İncil Yazarı Yuhanna Kutsal Manastırından kız kardeşleri de ödüllendirsin. Ve kitabımdaki tüm hatalar için tüm inançlı okuyuculardan özür diliyorum; manevi yazım hatalarımı düzeltmesi için Aziz Yeorgios'un şefaathine sığınarak dua ediyorum, böylece kurtulabilirim. Amin. Elbette ki bu küçük biyografiyi yayınlamayı düşünmüyordum, yalnızca bir araya getirdiğim tüm gerçekleri düzene sokup, bunları gelecek nesiller için bir defterde tutmak niyetindeydim zira fazla okumuşluğum olmadığı halde yazmak küstahlık olurdu. Ancak aziz pederimiz Hacı Yorgi'nin uyumasının üstünden geçen sonraki yüz yıl beni etkisi altına aldığından, ölümünün yüzüncü yılı olan 1986 senesinde yayınlamak zorunda kaldım. Onun aziz dualarına nail olalım. Amin.